

Знамъ че твойта лжчезарность
Да опиша нѣмамъ мощъ,
И такава благодарность
Да искажа слабъ съмъ йощъ;

Знамъ, че блѣдно ще въспѣя
Хубостъта на тоя часъ,
Че за тази епопея
Трѣбва Омиръ, Пушкинъ, Тасъ;

Но бива ли да нѣмѣя
При въсторгъ такъвъ голѣмъ?
Азъ рѣшихъ да го излѣя,
Както могъ, както знамъ.

Тѣй, кога на изтокъ прѣсенъ
Слънцето отъ горский връхъ
Яви своя ликъ небесенъ, —
Птичето го срѣща съ пѣсенъ
А цвѣтето — съ джхъ.

I.

Защо племената очудени трѣпнатъ?
Каква вѣстъ голѣма у нихъ се разся?
Коя слава думатъ, чие име шепнатъ
Днесъ всичкитѣ уста и всички сърдца?

За първи пжтъ иде къмъ тие брѣжища
Такъвъ монархъ славенъ, съ таквазъ славна цѣль,
За пръвъ пжтъ небето въ простора се вижда
Тѣй гордо да фърка двуглавий орелъ;